

1. fejezet

Kis híján föl se szálltam a kompra.

Féltem. És ideges voltam. És nyomasztott az érzés, hogy meny-nyire kilógok a New Yorkba induló hajó felé tülekedő fiatalok tömegéből.

Nem is csak, hogy New Yorkba, hanem New York Citybe, méghozzá szilveszter estéjén. A tenyerem izzadni, a lábam meg zsibbadni kezdett már a puszta gondolatra is, ahogy akkor az egyszerű, amikor fellifteztem az Empire State Building tetejére, és megpróbáltam lenézni, Diana lányom halhatatlan szavai szerint tökre beparáztam.

A legszívesebben sarkon fordultam volna, hogy egyenesen visszahajtsak kertvárosi házam biztonságába – *a tévében különben is jobban látni, ahogy leereszkedik a golyó!* –, csak hát nem hagyhattam, hogy Maggie ott várakozzon rám a fagyos mólón, Manhattan kellős közepén. Maggie, az én legrégebbi, és azóta is legbizalmasabb barátóm nem hitt a mobiltelefonokban. Ahogy a számítógépekben vagy az autókban sem, és abban sem, hogy szilveszterestén New Jersey-ben kéne rostokolnia, vagy ha már itt tartunk, hogy egyáltalán New Jersey-ben kéne rostokolnia. Maggie, aki tizenhat évesen rukkolt elő ultrakatólikus szüleinek azzal, hogy ő leszbikus, és aki művészként kereste a kenyerét, nem hitt abban, hogy bármit is a könnyebbik végénél kéne meg-

fognia. Így aztán nem mondhattam le az éjszakai kiruccanásunkat, és nem maradt más hátra, mint hogy tovább masírozzak potenciális végzetem felé.

A következő hajóhoz legalább én kerültem a sor elejére. Aznap este fagyos volt odakint a levegő, én mégis ragaszkodtam elsőségemhez, és megkapaszkodtam a kordonban, nehogy valaki elém tolakodhasson. Tudtam én, hogy ezek a kertvárosi fazonok, akikkel együtt szorongtam a kikötőben, már az óvodában furakodásra specializálták magukat.

Aztán fura dolog történt. Minél tovább álltam ott a posztomon öröködvé, lassanként annál inkább be akartam menni a városba – nemcsak Maggie kedvéért, hanem magamért is. Ahogy a sötét vízen át Manhattan messzeségben sziporkázó fényeit néztem, kezdtem azt gondolni, hogy Maggie-nek igaza volt, és nekem pontosan arra van szükségem, hogy szilveszterestén bemenjek New Yorkba. Hogy felpezsdítsd a dolgokat, mondta. *Hogy olyasmit csinálj, amit még sosem.* Hát nem éppen az juttatott ebbe a mostani slamasztikába is, hogy mindent úgy csináltam, ahogy mindig is – szőrmentén, az elméletileg biztonságos módon? De bizony, és nálam jobban senki nem szeretett volna ezen változtatni.

Így aztán, amikor a komphoz vezető kaput megnyitották, előresprinteltem. Feltett szándékom volt, hogy én jutok fel elsőnek a lépcsőn, és mindenkit megelőzve érek az orrfedélzetre, ahonnan aztán végignézhetem, ahogy New York beúszik a képbe. Rohanás közben hallottam őket, ahogy a sarkamban lihegnek, de elsőnek én léptem ki az ajtón és értem a hajó orrába, ahol megragadtam a korlátot, és szorosan megkapaszkodtam benne, miközben azon igyekeztem, hogy levegőhöz jussak. Felbrummogott a komp motorja, dízelolaj szaga szállt a kikötősós levegőjében, de én továbbra is mélyen letüdöztem, ahogy

lassan elpöfögtünk a parttól. Hát itt vagyok, gondoltam: élek, és nyomulok előre, bele egy éjszakába, amikor bármi megtörténhet.

Ekkor vettem csak észre, hogy én vagyok az egyetlen, aki odakint álldogál. A többiek mind bezsúfolódtak az üvegezett kabinba, közös lélegzetük elhomályosította ablakait. Szemmel láthatóan én voltam az egyetlen, aki nem ijedt meg egy kis hidegtől, egy kis széltől, egy kis jeges permettől – na jó, ezt írjuk át *rengeteg* jeges permetre –, miközben a hajó úgy bukdácsolt keresztül a hullámokon, mint valami műbika. A zölden izzó Szabadság-szobor és a távolban pislákoló felhőkarcolók hihetetlen látványa miatt meg is érte a dolog, feltéve, hogy nem vet le magáról a tintaszínű vízbe.

Ahogy még jobban megszorítottam a korlátot, és közben gratuláltam magamnak elképesztő bátorságomért, a hajó lassított, és a kikötő kellős közepén mintha megállt volna, a motorja üresjáratban zakatolt. Már éppen azon kezdtem tűnődni, hogy most vajon elsüllyedünk-e, vagy valami törvény elől menekülő, renegát kapitány jóvoltából nekilódulunk a nyílt tenger felé, amikor a hajó egyszer csak elkezdett tolatni. Tolatott és megfordult. Visszamegyünk New Jersey-be? Talán a kapitánynak is ugyanolyan rossz előérzete támadt a szilveszteresti Manhattan-nel kapcsolatban, mint nekem.

De nem. Miután a hajó körbefordult, újra elindult a város felé. Én meg Manhattan lenyűgöző látképe helyett a böhömnagy hobokeni órával meg a lerobbant kikötővel, és mögöttem a legsötétebb New Jersey-vel kerültem szembe. A vállam fölött kétségbeesetten pillantottam hátra a világos, barátságos kabinra, ahonnan most prima kilátás nyílt New Yorkra, de annyira zsúfolt volt, hogy oda lehetetlenség lett volna bepréselődni. Kint ragadtam a hidegben, arccal New Jersey felé, tők egyedül. Életem regénye.

Fél órával később már a Soho utcáin tipegtem Maggie-vel kart karba öltve, átkozva hiúságomat, ami arra készítetett, hogy magas sarkút vegyek, és arról ábrándoztam, hogy leráncigálom Maggie lábáról a kényelmesnek látszó, végigfűzős zöld csizmát. Maggie rendkívül öntudatosan baktatott mellettem trapézfarmertjében, hálósáknak is beillő, bazi nagy pehelykabátjában és lehajtott füles, álla alatt bársonyzzsinórral megkötött, leopárdmintás vadászsapkájában.

– Ugye, mindjárt odaérünk? – kérdeztem, miközben a cipőm a lábujjaimat sanyargatta.

– Gyere csak – mondta Maggie, és a zsúfolt West Broadway-i járdáról egy sötét, néptelen mellékutca felé húzott. – Erre gyorsabb lesz.

Lecövekeltem, és rémülten néztem végig a kihalt utcán.

– Meg fognak erőszakolni bennünket.

– Ne légy már olyan nyuszi. – Maggie nevetett, és továbbszolt.

Ő könnyen beszél: tizennyolc éves korában költözött a Lower East Side-ra, amikor a Ratner'sben még tūrós palacsintát lehetett kapni, a ház lépcsője alatt pedig kokósok tanyáztak. Azóta az egész épület az övé lett, a teljes felső szintet műteremmé alakította, ott élt és dolgozott a drótból és tüllből megformált, szökellő meg tekergő nőket ábrázoló, életnagyságúnál nagyobb szobrain. Az önállóan eltöltött hosszú New York-i évek alatt Maggie megkeményedett, én viszont még mindig ugyanaz a puhány kertvárosi anyuka voltam, akit a széltől is megóv a férje pénze, jobban mondván a nem sokára exférje expénze.

A fülemben éreztem a szívverésemet, ahogy Maggie végigszolt a koromsötét utcán, és csak akkor lassított le valamicskét, amikor tekintetemet a közel s távol egyetlen fénynyalábra szögeztem, amely valami fura oknál fogva rózsaszínnek látszott. Amikor a portálhoz értünk, ahonnan a fény kiáradt, már azt is

láttuk, hogy miért: a kirakatban lévő rikító rózsaszín neonfeliraton az állt, hogy „Madame Aurora”. A ragyogást még tovább fokozta az egész kirakatot beborító, rózsá- és narancsszínű üveggyöngyökből fűzött függöny, amelyen át a fény kiszűrődött az üzlethelyiség belsejéből. A gyöngyök mögött éppen csak, hogy ki tudtunk venni egy asszonyt, aki csakis maga Madame Aurora lehetett, ősz haján aranyszín turbán állt csalén, az ajkai közt billegő cigarettáról füst gomolygott. Hirtelen egyenesen ránk nézett, és intett, hogy menjünk be. A kirakatra egy kézzel írt feliratot ragasztottak: „Újévi kívánságok, 25 dollár”.

– Menjünk be – mondtam Maggie-nek. Mindig is vevő voltam mindenféle jókívánságra és mindenféle jóvendőmondásra, így aztán a kettő kombinációja ellenállhatatlan volt számomra. Ráadásul a hidegtől is, meg a cipőmtől is szerettem volna megszabadulni, ha mégoly rövid időre is.

Maggie grimaszt vágott, azt az ő „neked kurvára elmentek otthonról” grimaszát.

– Ugyan már! – mondtam. – Jó multság lesz.

– Valami istenit enni, az jó multság – mondta Maggie. – Megcsókolni valakit, akiért odáig vagy, az is jó multság. Egy csomó pénzt kidobni valami simlis jósnőre, az *nem* jó multság.

– Ugyan már – hízelegtem, ahogy akkor szoktam, amikor azzal hívom föl, hogy valami különösen kedvező horoszkópot olvassak fel neki, vagy arra kapacitáljam, hogy jöjjön velem csillagnézőbe, és mindketten kívánjunk valamit. – Te mondtad nekem, hogy több kockázatot kéne vállalnom.

Maggie addig-addig hezitált, amíg megjött a bátorságom, és eléje lépve belöktem Madame Aurora ajtaját, neki pedig nem maradt más választása, mint hogy kövessen.

Odabent meleg volt, és sűrű füst. Kezemet az arcom előtt legyezgetve igyekeztem rosszállásomat kifejezni Madame Aurorának, ám szemmel láthatóan csak azt értem el vele, hogy még

mélyebbet slukkolt a cigarettájából, majd a füstfelhőt egyenesen az arcomba fújta.

Kétkedően pillantottam Maggie-re, aki csak megvonta a vállát, és nem volt hajlandó a szemembe nézni. Én erősködtem, hogy jöjjünk be, ő ugyan nem fog kisegíteni innen.

– Szóval, életem – mondta a Madame végre-valahára kivéve a cigarettát a szájából. – Mi a kívánsága?

Hogy mi a *kívánságom*? Arra nem számítottam, hogy így rögtön ajtóstul ront rám a nagy kérdéssel. Úgy képzeltem, hogy lesz majd valami felvezetés, pár percig a tenyeremet tanulmányozza, a tarot kártyát rakosgatja, ilyesmi.

– Nos... – hebegtem. – Csak egy lehet?

Madame Aurora megvonta a vállát.

– Annyit kívánhat, amennyit csak akar, darabonként huszoneöt dollárért.

Márpedig, amint azt mindenki tudja, több mindent kívánni nem ér.

Megint megpróbáltam elkapni Maggie pillantását. Ő megint konokul másfelé nézett. Lehunytam a szemem, és megpróbáltam koncentrálni.

Mi az az egy dolog, amit mindennél jobban szeretnék? Hogy Diana lányom térjen haza Afrikából? Ezt tutira szeretném, de hát a tervek szerint egy hónapon belül így is, úgy is hazajön, úgyhogy ez elpocsékolta kívánságnak tűnt.

Hogy legyen állásom? Hogyne. Amikor a férjem elhagyott, annyira eltökéltem magam, hogy a saját lábamra állok, hogy a hosszú távú tartásdíj helyett a házunk kizárólagos tulajdonjogát alkudtam ki magamnak. Aztán meg egy fél éven át mást csináltam, mint interjú címén különféle kiadóknál alázkodtam meg. Úgy tűnt, senki sem kíván alkalmazni egy negyvennégy éves nőt, aki egész pontosan négy hónapot töltött el a munkaerőpiacon, mielőtt főállású anyuka lett volna belőle. Próbáltam

én magyarázni nekik, hogy az elmúlt húsz évemet annak szenteltem, hogy mindent elolvassak, amit csak a kezembe tudok kaparintani, meg hogy én mindenkinél jobban tudom, hogy a könyvklubokba járó középosztálybeli, kertvárosi nők – olyanok, mint én, akik vásárlóként a regénypiac gerincét alkotják – mit szeretnének olvasni.

De senki sem volt kíváncsi az olvasói lövészárkokban szerzett tapasztalataimra. Mintha mindannyian csak egy özönvíz előtti angol diplomával bíró, középkorú háziasszonyt láttak volna, akinek a szakmai önéletrajza olyasféle „állásoktól” hemzseg, mint a gyereke általános iskolai könyvvásárán betöltött társelnökség. Szerkesztői posztra nem volt képesítesem, és bár folyton azt mondogattam nekik, hogy boldogan kezdenék segédként is, pályakezdő munkakörökben szóba sem jöhettek. Senki sem fogalmazta meg így, de szerintük túl öreg voltam.

– Bárcsak fiatalabb lennék! – mondtam.

A Madame Aurora és Maggie arcán megjelenő kifejezésből ítélve ezt fennhangon mondhattam ki.

A Madame-ból kitört a nevetés.

– Asztán mijé’ akarna fiatalabb lenni? – kérdezte. – Az a rengeteg gond, hogy kihez fogok hozzámenni, meg hogy mit fogok kezdeni az életemmel. Csitriknek való az!

Maggie is közbeszólt: – Csak nem azt akarod mondani, hogy visszakívánod azt a sok bizonytalanságot? Most, hogy végre esélyed van rá, hogy összekapd magad?

El sem akartam hinni, hogy ezek ketten összeszövetkeztek ellenem.

– Csak arról van szó, hogy ha fiatalabb lennék, bizonyos dolgokat egy kicsit másképpen tudnék intézni – próbáltam magyarázkodni. – Elgondolkodnék azon, hogy mit szeretnék jobban, komolyabban venném a karrieremet...

De Maggie már a fejét rázta.

– Te az vagy, aki vagy, Alice – mondta. – Ismerlek hatéves korod óta, és már akkor is mindig mindenkit magad fölé helyeztél. Mielőtt kimentél volna játszani, muszáj volt meggyőződnöd róla, hogy kényelmesen elvannak-e a plüssállataid. Elsős körunkban, a középiskolában, amikor mindenki azzal volt elfoglalva, hogy igyekezzen dögösen kinézni, te voltál az, aki önként jelentkezted, hogy azt a mozgássérült lányt majd te körbetolod a kerekes székével. Miután pedig megszületett Diana, mindig és mindenekfölött csakis ő érdekelt téged.

El kellett ismernem, igaza van. Meglehet, a Gentility Press-től kényszerűségből jöttem el, amikor elkezdtem vérezni, és majdnem elveszítettem a babát. De miután Diana megszületett, már azért maradtam otthon, mert azt akartam. Aztán meg, ahogy egyre idősebb lett, folyton azt mondogattam magamban, hogy azért nem mehetek vissza dolgozni, mert mi van, ha épp abban az évben leszek végre újra terhes, de az igazság az volt, hogy maga Diana jelentette azt a középpontot, amire egész életemben szükségem volt.

Szóval most ezt akarom visszacsinálni? Most azt kívánom, bárcsak visszamehetnék, és Dianát beadhatnám a napközibe, hogy dolgozó anyuka lehessen, vagy akár egyáltalán meg se szülném Dianát?

Ennek már a gondolatára is heves borzongás futott végig a gerincemen, mintha a gondolatnak akár az árnyéka is elég lenne ahhoz, hogy balszerencsét hozzon a lányomra, az anyaságomra, a legfontosabb dologra az életemben. Soha nem tudnék olyasmit kívánni, hogy szűnjön meg létezni, álmomban sem kívánnám azt, hogy meg nem történtté váljon akár csak egyetlen pillanat is, amit vele töltöttem.

De akkor velem mi a helyzet? Azzal, hogy azt a sok-sok évet mind a gyerekemnek szenteltem, azt a jogomat is eljátszottam, hogy egyáltalán saját életem legyen? Valójában azért kívántam

azt, hogy bárcsak más lettem volna akkoriban, mert akkor most másmilyen lehetnék: tökösebb, merészebb, képes arra, hogy torokon ragadjam a világot, és a magam szája íze szerint alakítsam.

– Na, mi lesz az? – kérdezte Madame Aurora.

– Szeretnék bátrabb lenni – feleltem. – Plusz, ha esetleg tudna valamit kezdeni a zsírlerakódásommal...

Maggie a szemét forgatva ugrott talpra.

– Ez nevetséges – mondta, és karon fogott. – Gyere, Alice. Elmegyünk.

– De még nem kaptam meg a kívánságomat – mondtam.

– Én meg nem kaptam meg a pénzemet – szólalt meg Madame Aurora.

– Pech – mondta Maggie. – Már itt sem vagyunk.

Most szaporázta csak igazán Maggie. Megpróbáltam rávenni, hogy lassítson, de ő meg se hallgatott, csak loholt tovább, és tőlem is elvárta, hogy tartsam a lépést. Végül aztán megálltam, mint akinek gyökeret vert a lába, úgyhogy kénytelen volt visszacurukkolni, hogy beszéljen a fejemmel.

– Add ide a csizmádat – mondtam.

Zavartan nézett rám.

– Ha azt várod tőlem, hogy ebben a tempóban ilyen messzire kutyagoljak, akkor kénytelen leszel cipőt cserélni velem.

Maggie lenézett a lábamra, és kitört belőle a nevetés.

– Neked nagyobb szükséged van a segítségre, mint gondoltam – mondta.

– Miről beszélsz?

– Majd meglátod. – Már bogozta is kifelé a zöld csizmáját.

– Hová megyünk? – New Yorkban mindig rábíztam magam Maggie-re, hogy legyen ő a kalauzom, és mint egy kislány, kérdés nélkül követtem is, ahová csak vinni akart. Ma este például

azt hittem, valami olyasmiről beszélt, hogy egy menő új étterembe megyünk. Most viszont, hogy szántam rá egy percet, és amíg belebújtam Maggie csizmájába, végignéztem az alacsony tégláépületeken meg a kifejezetten gázos környéken, elcsodálkoztam.

– Hozzám megyünk – mondta Maggie.

– Miért?

– Majd meglátod.

Ő még magas sarkúban is gyorsabban közlekedett nálam, de legalább már nem fáj a lábam. Ahogy pedig elhagytuk a senki földjét, amely még mindig a Little Italy és Maggie környéke közé ékelődött, lassan meg is könnyebbültem. A Maggie házat körülvevő épülettömbök valamikor borzalmasak voltak, ám az utóbbi néhány évben jelentős fejlődésen estek át. Ma este az utcákon csak úgy nyüzsögtek az emberek, és az összes felkapott étterem meg bár dugig volt. Nekem bármelyik hely jónak tűnt – rájöttem, hogy farkaséhes vagyok –, ám Maggie nem tágitott.

– Majd utána beülünk valahová – mondta.

– *Mi* után?

Rejtélyesen mosolygott, és megismételte azt a kifejezést, amely lassan már a mantrájává vált: – Majd meglátod.

Maggie tetőtéri lakásába ötemeletnyi lépcsőmászással lehetett feljutni, amit annak idején rémisztőnek találtam, de hála a sok-sok órának, amit az elmúlt egy évben az elliptikus tréneren letapostam, most könnyedén vettem az akadályt. Azelőtt világeletemben elkötelezett díványpacni voltam, és most is csak azért kezdtem el mozogni, mert a borzalmas dolgok közepette, amelyek az utóbbi egy évben értek, semmi más nem jutott eszembe, amitől üzembiztosan jól éreztem volna magam a bőrömben. Ahhoz képest meg, hogy azelőtt világeletemben fogyóztam, most egyszerre kiderült, hogy a kilók anélkül tűnnek el rólam, hogy bármit is csinálnék – már persze azon kívül, hogy

mindennap egy-két órát edzem. Talán ha kétszer még abból a mámorból is megéreztem egy-egy villanásnyit, amit állítólag az edzés okoz, de azért egy Cosmo még mindig jobban bejött.

Kertvárosi lévén, ahol a Pottery Barn stílusát tekintik a napaliberendezés netovábbjának, Maggie loft lakása engem mindig sokkolt. Gyakorlatilag egyetlen irdatlan helyiségből állt, amely az épület teljes legfelső emeletét elfoglalta, mind a négy oldalán ablakokkal és a háromezer négyzetlábnyi nyílt térség kellős közepén virító élénkpiros selyemsátorral – a gardróbbal. Az egyetlen bútordarab egy hatalmas, vasvázás ágy volt, szintén élénkpiros, meg egy díszes, bíborszínű bársonypamlag, amely a helyiség egyetlen ülőalkalmatosságául szolgált, hacsak valaki a festékfoltos fapadlót nem számította annak. Én ugyan nem.

– Jól van – mondta Maggie, amint háromra zárta mögöttünk az ajtót. – Hadd nézzelek.

Csakhogy a változás, ami Maggie loftjának látványában bekövetkezett, túlságosan is elvonta a figyelmemet ahhoz, hogy nyugton tudjak maradni. Az összes szobra, a kilenc láb magas, dróthálóból készült nőalakjai, melyek a maguk 62 ZZZ méretű melleivel és balett-tütüjükben olyan terebélyesek és fidres-fodrosak voltak, akár a virágba borult cseresznyefák, most mind-mind be voltak hányva az egyik sarokba, ahol úgy gabalyodtak egymásba, mint valami műalkotásoknak készült börtön lakói. Maggie munkaterületének fő helyét most egy hűtőszekrény nagyságú betontömb foglalta el.

– Ez meg mi csuda? – kérdeztem.

– Valami újdonság, amivel mostanában kísérletezem – felelt lazán Maggie. – Gyere, vedd le a kabátod. Látni akarom, mi van rajtad.

Végre-valahára most már képes voltam koncentrálni. Az soha semmi jót nem jelentett, ha Maggie szemre akarta vételezni a ruhámat. Amióta csak képesek voltunk egyedül felöltözni, örö-

kösen megpróbált engem átformálni, én meg folyton ellenálltam neki. Féltreértés ne essék, Maggie stílusát fantasztikusnak tartottam, csakhogy az ő számára fantasztikusnak, nem pedig nekem. A haja már huszonéves korában megöszült, és egy kicsit mintha minden évben egyre rövidebbé és kócosabbá vált volna, az egész fején csomókban meredt az égnek. Ahogy a haja egyre túsibb lett, a fülbevalói úgy váltak egyre nőiesebbekké, díszesebbekké és számosabbakká. A ma esti fő attrakció egy pár zöld köves csillár-fülbevaló volt. Maggie-be, akinek a teste még mindig olyan karcsú volt, és olyan ruganyosnak látszott, akár egy tinédzseré, egyúttal egy francia nő lelkivilága szorulhatott. Valami fortélyos érzéke volt hozzá, hogy a ruhákat olyan fura összeállításban hánnya magára – ma este például azt a kifakult farmert, amit már gimis kora óta viselt, egy csipkével szegett, krémszínű antik selyemblúzt, a nyaka köré tekerve pedig egy hosszú, szürkészöld bársonysálat –, amiből a végén mindig irigylésre méltó megjelenés kerekedett.

Körbejárt engem, és közben az állat dörgölvé a fejét csóválta. Végül aztán kinyújtotta a kezét, és belemarkolt a rajtam lévő túlméretezett, nyersszínű kötött pulcsi egyik mintájába.

– Ez honnan van? – kérdezte.

– Garyé volt – vallottam be. A számtalan ruhadarab egyike volt, ami ottmaradt utána, amikor pontosan egy éve elhagyott a szájhigiénés kolléganője kedvéért. Amiket aztán meg is tartottam, mert sokáig azt hittem, hogy visszajön. És azóta is megvannak, mert – pár hónapig legalábbis – folyamatosan fizette a jelzőlogócsönt a ház után, ahol együtt élünk, én és a ruhái.

– Ez egy rongy – mondta Maggie. – És ez a szoknya?

A szoknyaválasztással igazából nagyon is meg voltam elégedve. Ugyanolyan nyersszínű volt, mint a pulcsi, rásimult a csípőmre, és térd fölött végződött, jócskán szexisebb volt, mint azok a khakiszínű nadrágok meg melegítőalsók, amiket az utóbbi két évtizedben kultiváltam.

– Dianáé volt – mondtam büszkén. – El se akartam hinni, hogy jó rám.

– Hát persze, hogy jó! – kiáltotta Maggie. – Olyan vagy, mint egy ropi! Gyere ide!

Megpördített, és megpróbált előretuszkolni.

– Hová viszel?

– Azt akarom, hogy nézd meg magad.

Végigterelt a lofton, aztán megálltunk egy olyan cirkalmas aranykeretes ovális tükör előtt, amilyennel a gonosz mostoha tanácskozik a Hóféhércében.

– Tükröm, tükröm, mondd meg nékem... – kezdtem nevetve, és igyekeztem Maggie-t is bevonni a tréfába. De ő csak nézett át a vállam fölött pókerarccal, még csak egy halvány mosolyra sem volt hajlandó.

– Ez komoly dolog – mondta állával a tükör felé bököve. – Mondd el, hogy mit láatsz!

Hol van már az az idő, amikor utoljára néztem lelkesen a tükörbe! Néha, főleg amikor Diana még kicsi volt, napokig elvoltam anélkül, hogy szemügyre vettem volna a tükörképemet. És aztán az évek során, ahogy egyre jobban elnehezedtem, a hajam elkezdett őszülni, a szemem körül pedig megjelentek az első ráncok, arra jöttem rá, hogy boldogabb vagyok, ha egyáltalán bele se nézek. Lelki szemeim előtt örökre valami semleges körü – olyan harminchárom körüli – felnőtt, és valami semleges súlyú nőies jelenség maradtam, aki tűrhető, vagy akár káprázatos, szexis vagy bármilyen módon figyelemre méltó megjelenésű. Mindig sokkolt, valahányszor egy-egy kirakatban vagy kocsiajtóban megpillantottam a tükörképemet, és kénytelen voltam meglátni, hogy jóval idősebb és dagadtabb vagyok, mint hittem.

Most viszont, ahogy így rákényszerítettek, hogy szembe-süljek a képmásommal, hogy nézzem meg magam alaposan, egy éve, amióta fenekestül felfordult és szétzilálódott az életem,

most először az ellenkező hatást váltotta ki belőlem. Az államot megemelve oldalra fordítottam a fejemet, és gondolkodás nélkül kihúztam magam, majd elmosolyodtam.

– Így, ni – mondta Maggie. Lötyögős pulcsim hátsó részét úgy fogta össze a kezében, hogy az anyag feszesen rásimult újsütetűen kigyúrtnak látszó testemre. – Mit látsz?

– Látom... – mondtam azon gondolkodva, hogyan is fogalmazzam meg. Én voltam az, aki a tükörből visszabámult rám, de még valamiféle gyerek előtti, férj előtti változatom, abból az időből, amikor a hosszú évek még nem homályosították el a látásomat. – Magamat – mondtam végül idéetlenül.

– Igen! – kiáltott fel Maggie. – Ez vagy te! Ez az az Alice, akit hosszú évek óta ismerek és szeretek, akit már kezdett maga alá temetni a hāj és a boldogtalanság rétege.

– Én nem voltam boldogtalan – ráncoltam a szemöldökömet.

– Lárifári – mondta Maggie. – Már hogy ne lettél volna boldogtalan? A férjed folyton máshol kujtorgott, a lányod felnőt, és kirepült, az anyád szép lassan elenyészett, nem maradt semmi tennivalód...

Ez az elevenembe vágott.

– Ott volt a ház, aminek gondját kell viselnem – mondtam. – Az anyám, akiről gondoskodnom kellett. Az pedig, hogy Diana elméletileg felnőt, és odavolt a főiskolán, még nem jelentette azt, hogy többé ne lett volna rám szüksége.

– Tudom – csitított Maggie. – Nem akarom én fumigálni mindazt, amit tettél. Azt próbálok veled megláttatni, hogy most mennyivel könnyedebbnek látszol. Mennyivel fiatalabbnak.

– Fiatalabbnak? – kérdeztem ismét a tükörképemre koncentrálván.

– Részben a súlyod miatt van – mondta tűnődve Maggie, miközben a tükörben lévő képmásomra meredt –, de van itt

valami más is, mintha valami tehertől szabadultál volna meg. Egyébként te mindig is fiatalabbnak látszottál a korodnál. Nem emlékszel, hogy a gimiben végzős korunkban te voltál az egyetlen, akit még mindig beengedtek a moziba gyerekjeggyel? És még harminc-egynéhány évesen is, jóval Diana megszületése után még mindig igazoltattak a bárokban.

– Szerintem most már nem igazoltatnának.

– Talán nem, de sokkal fiatalabbnak is kinézhetnél, mint amennyi vagy. Sokkal fiatalabbnak, mint ahogy most kinézel.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy némi hajfestékkal, egy kis sminkkel meg rád való ruhákkal, az isten szerelmére, még mindig úgy nézhetnél ki, mint huszonevévesen! – fakadt ki Maggie. – Ezért ráncigáltalak ki abból a kurva vudubarlangból! Csakis mi magunk vagyunk képesek arra, hogy valóra váltsuk az álmainkat.

Kajánul mosolyogtam Maggie-re. Rendszerint éppen ő volt az, aki elsőként sietett kipukkasztani „azt a pozitív-gondolkodás-ereje baromságot”, ahogy ő nevezte. És én szoktam mindenfélét kívánni, amikor megláttam az első csillagot, meg amikor elfújtam a születési gyertyákat, én hittem abban, amit Csipkerózsika mondott a Disney-filmben, amit a hónom alá befészkelődött Dianával együtt legalább kétszázszor láttam, hogy „ha valamiről egynél többször álmodunk, az valóra válik”. De ahelyett, hogy ő is kajánul mosolygott volna, Maggie csak a mélységes meggyőződés arckifejezésével meredt rám.

– Szóval szerinted – szólaltam meg végül –, hatalmamban áll megfiatalítani magamat pusztán a kívánságom által?

– Nem *csak* a kívánságod által – felelte Maggie. – Lady Clarioltól is szükségünk lesz egy kis segítségre. Fogjunk hozzá!

Még a bíborszínű pamlagon ücsörögtem egy szelet hideg pizzát majszolva, amivel aztán be is kellett érnem vacsorára, fejemen a hajamra kent vegyszeres masszára csomózott szemeteszakkal, amikor Maggie elmondta, hogy miről álmodik. Gyereket akart.

– Te most viccelsz – mondtam azon igyekezve, nehogy el-
tátsam a számát.

Sértődötten nézett rám. Olyan sértődötten, hogy abból vilá-
gossá vált, hogy ez minden, csak nem vicc. Csak éppen, amióta
az eszemet tudom, ismerem Maggie-t, és hát soha a legkisebb
érdeklődést sem mutatta se a gyerekek, se az anyaság iránt.
Amíg én a babáimat ringattam, meg a plüssállataimat pátyol-
gattam, addig Maggie a padlón kuporgott, és valami újfajta fes-
tési technikát próbálgatott az ujjjaival. Amíg én nagy buzgón
bébicsöszködni jártam, hogy egy kis pluszpénzt keressek, addig
Maggie füvet nyírt, meg padlásokat segített lomtalanítani – bár-
mit, csak az ő hét öccsének meg húgának a felügyeletébe ne
kelljen besegítenie. Mindig azt mondogatta, hogy mire felnőtt,
már annyi pelenkát kicserélt, hogy egy életre elég volt belőle.

Most meg itt volt negyvennégy éves fejjel, és egyszer csak
meggondolta magát.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Semmi sem történt. Azt hiszem, végre eldöntöttem, hogy
már éppen eleget voltam gyerek. Készen állok rá, hogy felnőjek,
és most már én legyek a szülő.

– Na de egy baba – mondtam. Mivel kertvárosban éltem,
folyton anyukák és babák vettek körül – a gyerekek a mögöt-
tem lévő házban, akik éjjel-nappal üvöltöztek, a fiatal anyu-
kák a szupermarketben, akik nyughatatlan kis totyogóikat csak
nagy ügyel-bajjal tudták a bevásárlókocsiban tartani. Azok
után, hogy hosszú-hosszú éveken át arra vágyakoztam, arról
álmodoztam, hogy majd szülök még egy babát, és közben olyan
szintű irigységgel és vágyakozással tekintettem a terhes nőkre

meg a kisgyerekes anyukákra, hogy attól a szó szoros értelmében kétrét görnyedtem, végül aztán átbillentem egy másfajta állapotba, és abban már úgy gondoltam, hogy a babák, akárcsak a tigriskölykök vagy a medvebocok, imádni való, de félelmetes teremtmények, a legjobb messziről nézni őket. Üvegen át.

Viaskodtam, hogyan is érzékeltethetném Maggie számára a kétségeimet anélkül, hogy kerek perec a szemébe mondanám, hogy szerintem gyereket szülni az ő korában, azok után, hogy egész felnőttkorát függetlenségben élte le, a legrosszabb ötlet azóta, hogy kopaszra borotválta a fejét.

Megfogtam Maggie kezét, amely a rengeteg drót körbe-karikába hajtogatásától évek alatt olyan durva lett, akár egy ácsé.

– Tudod – kezdtem a legnyájasabb hangomon, amit csak elő tudtam csalogatni magamból –, egy baba rengeteg vesződéssel jár, különösen, ha az ember egyedül van. Fölkelni az éjszaka kellős közepén, le-föl cipelni a lépcsőn a babakocsit, a pelenkák, a sírás...

– Ebben nőttem föl, emlékszel? – csattant fel Maggie, és elrántotta a kezét.

– Pontosan! – feleltem. – De akkor az anyukádnak segítettél be, nem a te válladat nyomta az egész. Itt élsz, ezen a környéken, ahol szinte senkinek sincs gyereke, semelyik barátodnak nincs gyereke, a te életed erre semmiféleképpen nem alkalmas. És az még hagyján, hogy van egy babád, de ott lesz még az óvodakeresés, az iskoláztatás költsége, a kamaszkor. Mire a gyerek elvégzi a főiskolát, te már nyugdíjas leszel.

– Ennyi, igaz? – mondta jéghidegen Maggie. – Szerinted túl öreg vagyok.

– Az is vagy! – fakadtam ki. – Mindketten túl öregek vagyunk!

– Azt hittem, ha valaki, hát te aztán meg fogod érteni gyerek utáni vágyódásomat – mondta a könnyeit nyelve Maggie –, azok

után, amiken átmentél, hogy Dianát megszüülhesd, azok után, hogy hosszú éveken át próbáltál még egyet szülni.

Megenyhülten, mert eszembe jutott, milyen erős volt a magam sóvárgása. De az is eszembe jutott, hogy egy baba, sőt már a baba utáni hajsza is mennyire szöröstül-bőröstül felfalhatja az ember életét, hogy mennyire kimerítő tud lenni a szülői lét, még akkor is, ha az ember húsz évvel fiatalabb, mint most Maggie meg én.

– Megértem én – mondtam neki, és megpróbáltam újra megfogni a kezét. – De az ember néha elér egy pontot az életében, amikor valamit egyszerűen muszáj maga mögött hagynia. Amikor már túl késő.

Tudtam, hogy ez durva volt, ahogy Diana mondaná. Viszont Maggie-vel még negyedikben megesküdtünk, hogy mindig elmondjuk egymásnak a Nagy Bűdös Igazságot – az NBI-t –, még ha tudjuk is, hogy a másik hallani sem akar róla. Ő is elmondta nekem annak idején, amikor négy hónappal azután, hogy Diana hercegnő és Károly herceg esküvőjének napján a Buckingham-palota melletti járdán megismerkedtem Garyvel, hozzámementem, hogy hülye vagyok, amiért olyan fiatalon férjhez megyek. Aztán, amikor pár hónap múlva, akárcsak az igazi Diana hercegnő, terhesen állítottam be hozzá, Maggie nem csinált titkot a szörnyülködéséből, akkor meg végképp nem, amikor kénytelen voltam otthagyni az állásomat.

Maggie ugyan mindig imádta a lányomat, de csak a távolból, botrányosan habos-babos ruhákat küldözgetett neki Párizsból, és évente egyszer elvitte őt képtárba meg valamelyik veszettül lehetetlen étterembe, ahol aztán elszörnyedt, ha Diana nekiállt poénkodni az angolnával. És attól a naptól fogva, hogy Dianát hazavittem a kórházból, folyton azzal nyaggatott, hogy mikor megyek már vissza dolgozni.

Most ő meredt rám olyan arckifejezéssel, amit nagyon is jól ismertem. Olyankor szokott így nézni, amikor olyasmit készült mondani, amiről tudta, hogy nekem nem fog tetszeni.

– Azt akarod mondani, hogy már túl késő ahhoz, hogy visszamenj a könyvkiadásba? – kérdezte. – Hogy már túl késő karriert csinálnod?

Most rajtam volt a sor, hogy a könnyeimmel küszködjek. És Maggie volt az, aki kinyújtotta a kezét, hogy megszorítsa a karomat.

– Én ezt nem nagyon hiszem – mondta. – Én *nem* hiszem, hogy túl késő lenne a számodra. Hiszen épp ezt akarom mondani. Nem vagyunk mi két öreglány, akiknek ideje szedniük a sátorfájukat, hogy becsoszogjanak az öregotthonba. Rengeteg ideje van még mindkettőnknek. Gyere.

Maggie addig nem engedte, hogy ismét a tükörbe nézzek, amíg nem végzett velem. Megmosta és megszárította a hajamat, egy örökkévalóságig matatott rajtam a sminkecsettel, belegyömöszölt valami igencsak extrém alsóneműbe, aztán belecipzárzott egy szűk farmerbe. Olyan volt, mintha újból tinédzserek lennénk, akik ruhát cserélnek, és egymás arcát sminkelik.

– Honnan van neked ennyi csajos cuccod? – kérdeztem Maggie-t.

– Lesbikus vagyok – mondta. – Nem férfi. – Egy kis parfümöt permetezett a nyakamra, és szemügyre vett.

– Oké – bólintott határozottan. – Azt hiszem, készen vagy. Újfent végigterelt a lakáson, egészen a tükörig.

Esküszöm, először rá sem ismertem magamra. Még meg is fordultam, hogy hátranézzek, mert azt hittem, valaki beosont a helyiségbe, amikor nem figyeltem oda.

Egy szőke valaki. Egy dögös valaki. És egy nagyon, de nagyon fiatal valaki.

– Ezt nem hiszem el – pislogtam ezerrel.

Maggie elvigyorodott.

– Huszonkettőnek néznék! – kukorékolta.

Csak meresztettem a szemem, képtelen voltam abbahagyni. Maggie a legegységesebben váltotta valóra a kívánságomat – nem csupán azt a kívánságomat, hogy legyen fiatalabb, de azt is, hogy menjek vissza az időben, és más emberként öltsek testet. A nő a tükörben nagyjából úgy festett, mint én, de mintha egy másik változatomból lett volna, olyan, aki a való életben sohasem létezett. Amikor igazából huszonkét éves voltam, épp Jane Austennel meg a Brontë nővérekkel kapcsolatos tanulmányaimat fejeztem be a Mount Holyoke-on, a hajam lófarkban hátrafogva, a testem bő, buggyos melegítőbe bugyolálva, vastag szemüvegem meg örökösen lecsúszott púdertől mentes orromon. Igazi huszonnégy éves koromban már egy kisbaba anyukája voltam, és még mindig lófarkat, szemüveget meg melegítőt hordtam, csak most még nagyobb, a felbőfögésektől enyhén bűzlőt. Huszonnyolc évesen hébe-hóba vettem egy nagy levegőt, és cicanadrágba meg valami lebernyegszerű pulcsiba bújtam, hogy tartsam a frontot az óvodai sütívásáron.

De az tuti, hogy így még soha életemben nem néztem ki: csinos és egy kicsit kurvás, kirúszozott, bodys szőkeségnek, rész dekoltázzsal.

– Ez kicsoda? – suttoztam.

Maggie azonban, aki épp az órájával volt elfoglalva, meg sem hallotta.

– Mindjárt éjfél – mondta. – Ideje, hogy próbaútra vigyük az új önmagadat.

